

ฉบับที่ ๔๗ ประจำวันจันทร์ที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๑

กิจกรรมประจำสัปดาห์

ไปราชการ

วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๑

ประชุมอาจารย์ผู้สอนนักศึกษา (ปวค.) ทุกท่าน เวลา ๑๕.๐๐-๑๖.๐๐ น. ณ ห้องประชุมวังจันทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทร์)

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๑

ประชุมคณาจารย์คณะครุศาสตร์ทุกท่าน “ชี้แจงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน” เวลา ๑๓.๐๐-๑๖.๓๐ น. ณ ห้องประชุมสิริราชภัฏ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทร์)

วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๑

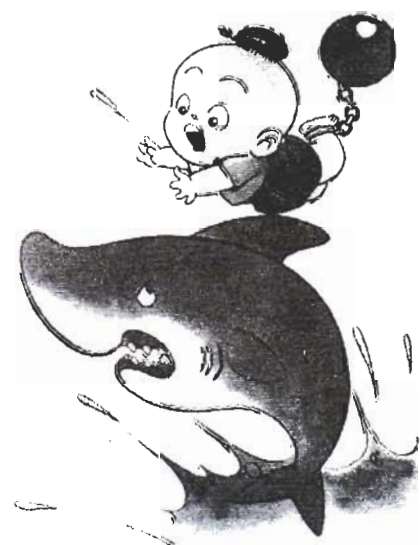
ปฐมนิเทศนักศึกษาภาคปกติ ชั้นปีที่ ๓ (ปีการศึกษา ๒๕๕๔) จำนวน ๘ โปรแกรมวิชา ได้แก่ โปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัย โปรแกรมวิชาภาษาไทย โปรแกรมวิชาคณิตศาสตร์ โปรแกรมวิชาพลศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ โปรแกรมวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป โปรแกรมวิชาสังคมศึกษา และโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจในแนวทางและระบบฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ในชุดวิชา “การปฏิบัติงานวิชาชีพครู ๑” เวลา ๐๘.๐๐-๑๒.๐๐ น. ณ ห้องประชุมนนทรี (AV.) มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทร์)

วันที่ ๖-๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

ผศ.ดร.เตือนใจ ประชุมนานาชาติ เรื่อง กระบวนการบูรณาการทางการอุดมศึกษา และการพัฒนาเขตการอุดมศึกษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ณ โรงแรมปทุมวัน ปริ้นซ์เซส เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๖-๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

ผศ.ชญาณิชฐ์ และผศ.อรอนงค์ ประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ ๗ ณ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ กรุงเทพมหานคร

ทรัพย์สิน : บรรณาธิการ / จันทร์นภา : พิมพ์

เล่าเรื่องพานักศึกษาไปปฏิบัติธรรม

ตอนที่ 1: ทำไมต้องบังคับให้ไปปฏิบัติธรรม

โดย ศิริวิมล ใจงาม

คำถามยอดนิยมสำหรับนักศึกษาเวลาที่กำหนดให้เข้าร่วมกิจกรรมคือ....

“งานนี้อาจารย์ให้เซ็นชื่อด้วยไหมคะ” หรือ

“เป็นกิจกรรมบังคับหรือเปล่าครับอาจารย์”

ที่ถามเช่นนั้นด้วยความหวังว่าอาจมีโอกาสนหลีกเลี่ยงได้ หรือบางทีนักศึกษาไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรมเลย ก็จะถามตรงๆ แบบหมัดหนักเลยว่า

“ไม่ไปไม่ได้หรือ...ทำไมต้องบังคับให้ทำกิจกรรมนี้ด้วย” “ไม่ออกไป...ไม่มีเงิน” เป็นต้น

ผู้เขียนมีคำตอบให้นักศึกษาหลายแบบ แล้วแต่กิจกรรมที่จัด เช่นถ้าไม่ใช่กิจกรรมบังคับก็จะตอบนักศึกษาว่า

“งานนี้ครูไม่ได้บังคับหรอกนะคะ แต่ครูอยากให้คุณไปด้วย” หรือ “งานนี้ถ้าขาดคุณคงไม่สนุก”

หากเป็นกิจกรรมบังคับจริงๆ ที่กำหนดสำหรับนักศึกษาแต่ละชั้นปี ก็จะบอกว่า

“มันเป็นกิจกรรมที่คืนะลูก ไม่งั้นครูจะให้หนูทำอะไรล่ะคะ หนูไม่มีเงินไม่เป็นไร ค่อยมาผ่อนส่งครูทีหลังก็ได้...พี่ๆเขาก็เป็นแบบนี้แหละ ตอนก่อนไปทำกิจกรรมก็ไม่อยากไป แต่พอไปมาแล้วก็มาขอบคุณครูภายหลังเยอะแยะ เพราะสนุกกว่าที่คิด”

นี่เป็นเหตุการณ์ปกติของฝ่ายกิจการนักศึกษา ถ้าถามว่ารู้สึกหือบ้างไหม ...คำตอบคือ ...มีบ้างเหมือนกัน แต่ความรู้สึกดีๆมีมากกว่า เมื่อเห็นนักศึกษามีพฤติกรรมดีขึ้น เขาได้เรียนรู้ ได้ลงมือทำงาน ได้ทำงาน ได้รับความสุข สนุกสนาน บรรลุตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม ผู้เขียนก็หายเหนื่อยแล้ว

เมื่อเข้ามารับหน้าที่เป็นรองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาของคณะ ผู้เขียนได้ศึกษาบทบาทหน้าที่ ได้รับความรู้ ประกอบกับพิจารณาบริบทของสังคมปัจจุบัน รวมถึงภารกิจของคณะครุศาสตร์ เห็นว่าสิ่งที่ต้องดำเนินการคือการสร้างเสริม สนับสนุน ให้นักศึกษาครูเป็นผู้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์สำหรับการเป็นครูดีในอนาคตให้มากที่สุด โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้คิดและลงมือปฏิบัติกิจกรรมจริง ในสถานการณ์จริง พร้อมกับให้ทางเลือกเข้าร่วมกิจกรรมบ้างตามความสนใจ เพราะเชื่อว่ากิจกรรมจะช่วยหล่อหลอมคุณลักษณะนักศึกษาได้ และผู้เขียนมั่นใจว่าถ้าเราผลิตครูให้เป็นครูดี ประเทศชาติเราต้องดีด้วยอย่างแน่นอน

กิจกรรมบังคับที่กำหนดให้นักศึกษาครุศาสตร์ทำในแต่ละชั้นปี มีดังนี้

ชั้นปีที่ 1 อบรมและฝึกปฏิบัติธรรม

ชั้นปีที่ 2 เข้าค่ายอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ชั้นปีที่ 3 อบรมผู้กำกับลูกเสือสามัญชั้นต้น

ชั้นปีที่ 4 อบรมพัฒนาบุคลิกภาพ

ชั้นปีที่ 5 ทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาตนเองตามศาสตร์ที่เรียน (คิดกิจกรรมเอง ภายใต้การดูแลของอาจารย์

ที่ปรึกษา

เวลาที่กำหนดแต่ละกิจกรรมขึ้นอยู่กับความพร้อมของวิทยาการ ซึ่งส่วนใหญ่จะพยายามให้ตรงกับปิดภาคเรียน หรือวันหยุด เสาร์-อาทิตย์ แต่ถ้าจำเป็นก็อาจกระทบวันเวลาเรียนของนักศึกษาบ้างโดยขออนุญาต อาจารย์ผู้สอนเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือด้วยดีเสมอมา ดังนั้น ในช่วงปิดภาคเรียนที่ 1/2551 ที่ผ่านมา จึงมีกิจกรรมบังคับของนักศึกษา รายการ คือ ระหว่างวันที่ 4-14 ตุลาคม เป็นการอบรมและฝึกปฏิบัติธรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ (อบรม 2 รุ่น รุ่นละ 6 วัน ณ สวนพุทธธรรมเวฬุวัน) และวันที่ 15-17 ตุลาคม อบรมผู้กำกับลูกเสือสามัญขั้นต้น ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ค่ายลูกเสือรามคำแหง สุโขทัย

วันนี้ตั้งใจจะเล่าเรื่องพานักศึกษาไปปฏิบัติธรรม ในหัวข้อ “ทำไมต้องบังคับให้ไปปฏิบัติธรรม” เนื่องจากเป็นคำถามที่มักได้ยินจากนักศึกษาเอง และมีอาจารย์บางท่านมีทัศนะว่าการทำกิจกรรมดังกล่าวไม่เหมาะกับนักศึกษาวัยรุ่นในสมัยปัจจุบัน แต่สำหรับผู้เขียนกลับมองต่างมุม ยิ่งนักศึกษามีแนวคิดที่ทันสมัยมากเพียงใด ยิ่งต้องจัดอบรมและฝึกปฏิบัติธรรมให้มากขึ้นเพียงนั้น

จากประสบการณ์ 4 ปีที่ได้จัดกิจกรรมนี้ให้แก่ศึกษา ได้เห็นความแตกต่างในพฤติกรรมของนักศึกษาก่อนและหลังการอบรมอย่างเห็นได้ชัด วันแรกๆอาจรู้สึกขัดหูขัดตาทำที่ของนักศึกษาที่นั่งสมาธิอย่างไม่มีสมาธิ มีอาการหยุกหยิก ชุกยิก บางคนเดินจงกรมแบบกระแทกเท้า ...ก็ต้องอดทนให้มาก และคอยให้กำลังใจเขา คณะอาจารย์และวิทยากรยิ่งอดทนกว่าเรามาก ท่านเข้าใจวัยรุ่น เพียรพยายามฝึกฝนลูกศิษย์เราอย่างดียิ่ง ฝึกตั้งแต่มารยาทพื้นฐาน ระเบียบวินัยของตนเองและกลุ่ม การปฏิบัติศาสนพิธีต่างๆ โดยเฉพาะพระอาจารย์ที่ได้สอนหลักธรรมะให้เข้าใจง่าย สอนจากสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ใช้สื่อการสอนที่ถูกใจวัยรุ่น สอดแทรกเรื่องการนำธรรมะมาใช้อย่างเป็นธรรมชาติในชีวิตประจำวัน มีการทดสอบอารมณ์ของนักศึกษาทุกวันอย่างใกล้ชิดเป็นรายบุคคล รายใดที่ดูทำหิวจะฝึกยากก็จะคัดแยกไว้เป็น “ลูกศิษย์ในดวงใจของพระอาจารย์”

ผลการประเมิน พบว่านักศึกษาเกินร้อยละ 90 เห็นว่าเป็นกิจกรรมที่ดี สมควรจัดให้แก่น้องต่อไปอีกเรื่อยๆ และที่ไม่น่าเชื่อคือทุกรุ่นมีข้อเสนอแนะว่าควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกอบรมมากขึ้นเป็น 8-10 วัน ด้วยเหตุผลว่าจิตใจกำลังจะสงบ น่าจะต่ออดทนให้มีสมาธิมากขึ้น และนักศึกษาส่วนใหญ่บอกว่าตนเองใจเย็นมากขึ้น จากที่เป็นคนเจ้าอารมณ์มาก่อน หลายคนก็บอกว่ารักคุณพ่อคุณแม่มากขึ้น (ผลจากกิจกรรม “พระในบ้าน” ที่สอนเรื่องความกตัญญู) บางกลุ่มชอบคุณที่ได้มีโอกาสฝึกฝนตนเองได้เรียนรู้แก่นของพุทธศาสนา และรู้จักตัวตนของตัวเองมากขึ้น สิ่งที่นักศึกษาอยากให้อบรมมีเป็นเพียงเรื่องของการอาหาร เป็นเรื่องน่ามาจัดตั้ง ที่บางคนชอบรายการอาหารที่จัดให้มากแต่บางคนชอบน้อย สิ่งที่คุณเขียนคือใจอีกประการหนึ่งคือนักศึกษาแสดงความจำนงถือศีลแปด โดยไม่ได้บังคับเพิ่มขึ้นทุกวัน ถึงวันสุดท้ายคิดได้ประมาณ ร้อยละ 60 เกือบทุกรุ่น และมีนักศึกษาปวธรรณาดำเนินปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องถึงประมาณ ร้อยละ 10-20 ทุกรุ่นเช่นกัน

การเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาดังกล่าวนับเป็นความปลื้มปิติของผู้เขียนยิ่งนัก ถึงแม้จะได้ผลไม่เต็มร้อย แต่การพัฒนาด้านอารมณ์และจิตใจไม่จำเป็นต้องเน้นความสำเร็จเชิงปริมาณ เพราะการสร้างคนดีไม่ได้ง่ายเหมือนสร้างสิ่งก่อสร้างอื่นๆ และหน้าที่ของสถาบันการศึกษาต้องทำให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีความสุข ควบคุมไปกับการเป็นคนเก่ง จึงจะถือได้ว่าจัดการศึกษาที่สมบูรณ์แล้ว ...นี่คือคำตอบของคำถาม “ทำไมจึงบังคับให้นักศึกษาไปปฏิบัติธรรม”